

Begne siger: Bader os faae en saadan Regel. Men man siger: Nei! Man siger: Der er Undtagelser f. Ex. Kroer og Møller. — Ja, de ville blive undtagne. — Men det er ikke nok. Vi ville have andre Undtagelser. — Hvilke da? — Ja, det kan man ikke sige; man vil overhovedet ingen Regel have for, hvad der skal behandles som Gaard. Seg gjentager, at det er en Stilling, som det ikke gaar an at indtage. Dette er det Væsentlige — jeg kommer siden til at nævne §§ 7 og 8 — af Stridspunkterne ved de 6 første Paragrafer: for det Første: Skal der gives en Regel for, hvad der skal behandles som Gaard, naar der er Spørgsmaal om Omdeling? — og jeg mener, at det er nødvendigt —, og for det Andet: Skal der gives en Regel, der forhindrer, at, hvad der er befriet for Fæstetvang, under Form af at gøres til smaa Lodder, opstaar som en virkelig Gaard, om det end ikke i den gamle Matrikul staar opført som Gaard? — og ogsaa her mener jeg, vi maa have en Regel. Derfor mener jeg, hvor gjerne jeg end vil gaa ind paa at indskrænke Lovens Omraade, at Mindretallets Forslag ikke tilfredsstillter, fordi der baade fattes Bestemmelser om, hvad der er en Gaard, og fordi der vel gives Bestemmelser imod Sammenlægning af mindre Parceller med Vibeholdelse af Fæstefriheden, men ikke indrømmes, at denne Regel gjælder om Alt, hvad der nu henhører i mindre Parceller, men som En eller Anden kunde falde paa at sammenlægge. Seg tror derfor, at Loven er nødvendig og fuldkommen berettiget ved den overleverede Tilstand. — Seg skal ikke gaa dybere ind paa et Par Punkter, der ere tilstrækkelig behandlede, nemlig Spørgsmaalet om den tidligere administrative Praxis og Spørgsmaalet om den tilbagevirkende Kraft af Bestemmelsen om Sammenlægning. Det er jo ganske klart, at der ikke tænkes paa med en Tøddel at berøre endnu løbende Brugskontrakter. Hvis man frygter en Chikane, der kunde rettes f. Ex. imod en tidligere i god

Tro og med aabent udtalt eller i alt Fald stillkende Approbation foretagen Sammenlægning af Huslodder, hvorved der var fremkommen en Eiendom paa over 2 Td. Hartkorn, saa kunde man jo ogsaa sikkre sig dertmod; men Reglen bør omfatte ogsaa de mindre Parceller, som ikke komme frem i Følge Mindretallets § 1, men allerede nu eksistere; om dem skal den Regel slaas fast, at de ikke kunne paa denne Maade lægges sammen til over 2 Tdr. Hartkorn og vedblive at være fæstefri. Her er aldeles ikke Tale om nogen tilbagevirkende Kraft. Her er Spørgsmaal om at bestemme Retsforholdet for visse Parceller af Jord, for visse Jordstykker, om hvilke det er givet, at de hidtil have været ublagte i mindre Lodder og ere betragtede og behandlede som Huslodder, og at der har været en Praxis, der har hævdet, at de ikke maatte sammenlægges. Der er nu Spørgsmaal om at fastsætte en Lovregel om disse Jordlodder, for hvilke der enten ikke har gjældt nogen fast Retsbestemmelse, eller blot har gjældt en paa administrativ Praxis bygget Regel, som dog gif i samme Retning som den, hvori Loven nu gaar, nemlig, at de ikke skulle kunne sammenlægges og vedblive at være fæstefrie. — Dette er, hvad der kunde være Anledning til fra mit Standpunkt som den, der staar udenfor, men dog er nødt til at votere, at bemærke om Lovens første 6 Paragrafer. Seg er fuldkommen enig og har fra den første Dag været enig i, at §§ 3 og 5 bør gaa ud som smaalige, som gripende ind i Forhold, som det ikke er let at have Tilsyn med.

Seg skal nu sige et Par Ord om §§ 7 og 8, af hvilke § 7 næsten ikke har været omtalt, medens § 8 har vaakt en Del Omtale. Hvad § 7 angaar, er det jo meget kort Tid siden, at vi behandlede en Lov om Forpagtninger paa 50 Aar eller to Personers Levetid. Da vi behandlede denne Lov, hørte jeg til dem, der vilde have disse Forpagtninger forbudte paa Fæstegods, vel at mærke, og ærede Medlemmer, der nu tale imod denne Lov og